

fælde af Stemmelighed anses et Forslag som ikke vedtaget; men forsaavidt Afstemningen angaaer en Sag, i hvilken Menighedsraadet er nødt til at tage en Beslutning, anses den Halvdeels Mening, for hvilken Formanden har erklæret sig, som Fleerhedens, idet

§ 14.

Menighedsraadet samles i Reglen een Gang hvert Fjerdingaar, og ellers saa ofte Formanden finder det fornødent eller Halvdelen af de valgte Medlemmer forlanger det.

§ 15.

Menighedsraadets Bestemmelse er baade at være Medhjælper for Præsten efter de i de følgende Paragraffer givne Anviisninger, og Repræsentant for Menigheden med Ret til at andrage dens Ønsker, Begjeringer og Anker for Præsten eller hans kirkelige Foresatte.

§ 16.

Bestyrelsen af „de Fattiges Kasser“, der ere oprettede i Henhold til Lov af 8de Marts 1856, tilkommer fremtidig Menighedsraadene.

§ 17.

Indtægterne af de til Bedste for Sognets Fattige stiftede Legater skal fremtidig kunne tilflyde „de Fattiges Kasse“ efter de derom i et hvert enkelt Tilfælde givne Bestemmelser. Indenrigsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet afgjøre i Forening, hvorvidt dette skal finde Sted, og er der ved denne Afgjørelse fornemmelig at tage Hensyn til, hvad der maa antages at være dens Villie, der har stiftet Legatet, men det bliver dog ogsaa at tage i Hsøn som Betragtning, om Sognets økonomiske Tilstand er en saadan, at det kan taale strax at affsee hele Legat-Indtægten eller vel endog kun en Deel af samme. Dog er det forbeholdt Vedkommende at forlange Sagens retlige Side afgjort ved Domstolene.

§ 18.

Det paahviler Menighedsraadet at føre Tilsyn med de Børn, som anbringes i Pleie i Sognet af fremmede Sognes Fattigvæsen eller andre Myndigheder, og navnlig at forviise sig

om, at de faae saavel i aandelig som legemlig Henseende en saadan Behandling, som kan forsvares. Om hvad Misligt der i saa Henseende kommer til dets Kundskab, har det at afgive Beretning til vedkommende Bestyrelse, der har udsat Barnet, og kan i fornødent Fald sende en Gjenpart af disse Beretninger til Indenrigsministeriet.

§ 19.

Menighedsraadet bør antage sig Fangerne, der løslades af Straffeanstalterne, navnlig ved at søge at forskaffe dem Arbejde og overhovedet at lette dem Tilbagevendelse til Samfundet. Efter Overenskomst med vedkommende Dyrtighed kan Menighedsraadet paatage sig at føre det Tilsyn med de nævnte Personer, som ellers udøves af Politiet, og har da saa ofte det af Politiet forlanges, at meddele Oplysning om Vedkommendes Opholdssted og den Maade, hvorpaa de ernære sig. Forholdet mellem Menighedsraadet og den løsladte Fange skal være et aldeles frivilligt, og kan det derfor heller ikke give ham noget Paalæg, hvis Tilfidesættelse skulde kunne medføre Straf.

§ 20.

Førend Præsten afgiver Erklæring angaaende uenige Ægtefolk, der søge om Ektismisse fra Bord og Seng eller om endelig Ektismisse, meddeler han Menighedsraadet Underretning desangaaende.

§ 21.

Ved Bispevisitationer samles efter Gudstjenesten Pastoratets Menighedsraad med Biskoppen, for deels at høre de Bemærkninger og Erindringer, hvortil der fra hans Side findes Anledning, deels at fremsætte for ham Menighedens mulige Ønsker og Anker.

§ 22.

Naar et Præstekald bliver ledigt, da skulde de til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet indkomne Ansøgninger gennem Provsten tilstilles Pastoratets Menighedsraad, saaledes at Ministeriet, ved Oversendelsen af Ansøgningerne, henleder Menighedsraadets Opmærksomhed paa et større eller mindre Antal af Ansøgningerne. Tidligst otte og senest fjorten Dage,